

Frihed kunne gjøres gjældende ved Domstolene, og denne Udtalelse skulde finde almindelig Tilslutning, saa tilstaaer jeg, at jeg vilde finde stor Betænkelse ved det foreliggende Lovforslag; men saalænge denne Sætning ikke udtales, og saalænge den ærede Taler ikke kan støtte sin Protest mod Loven dertil, finder jeg ikke den ringeste Betænkelse ved at holde mig til Lovudkastet. Thi de Retfærdighedshensyn eller, som jeg, efter den Maade, hvor paa disse Hensyn gjordes gjældende, snarere vilde kalde dem, Billighedshensyn, som der er talt om, ere jo i fuld Maade fyldestgjorte ved det foreliggende Lovforslag. Naar man i Lovforslaget siger: Vi give en Frihed af en meget betydelig Værdi og forbeholde os kun, hvad der kan skjønnes at være det Halve af denne Værdi, saa er dette overmaade liberalt, og de Paagjældende kunne være overmaade vel tjente dermed. Den ærede sidste Taler hentyede en Betragtning fra de særlige Fonds og tænkte sig, at Krigsministeriet var et Institut med særlige Fonds, men jeg vil dog gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at vi ikke for Militairetatens Vedkommende kjende nogen særlige Fond i vor Finantslov. (Vrøct: Hypothetisk!). Ja, det Slags særlige Fonds kjender jeg ikke, jeg troede, at den ærede Taler sigtede til Fonds, som virkelig eksistere, og som findes paa vor Finantslov, men disses Stilling er af en saadan Væbskaffenhed, at Lovgivningsmagten har fuld Frihed over dem; til et saadant Mellemforhold som det, den ærede Taler sigtede til, have vi derimod ikke noget Tilsvarende. — Derimod finder jeg, at een Bemærkning, som den ærede Taler fremfattede, virkelig er begrundet. Den ærede Taler fandt nogen Betænkelse ved, at det ikke nøiere var fastsat, hvorledes der i Fremtiden skal forholdes, naar Ansøgninger om Byggetilladelse maatte indkomme fra Cierne af de omhandlede Grunde. Jeg finder ogsaa, at det er en Mangel, og jeg skal endvidere anerkjende, at Banffeligheden ved en retfærdig og billig Afgjørelse af saadanne Andragender vover der-

ved, at Eiendommene gaae over til Private. Det er en rigtig Betragtning, hvorfra man i Folkethinget er gaaet ud, at det har noget Uheldigt ved sig, at Staten skal forhandle Grunde, og jeg kan altsaa forstaae, at man har kunnet ønske at undgaae de dermed forbundne Misligheder; men jeg finder, at det ikke er en heldig Maade, man har søgt at undgaae dem paa, ved at overdrage Sagen til Kommunen, thi en væsentlig Deel af de Ulemper, som vilde være forbundne med, at Staten forhandlede disse Eiendomme, vil ogsaa være forbunden med, at Kommunen forhandler dem, og, overdrages Eiendomsretten til Kommunen, vil Forholdet endog blive vanskeligere i det Tilfælde, som den ærede sidste Taler fremhævede. Men, gaaer man nu engang den Vej, vil man for at undgaae, at Staten skal være Forhandler af disse Grunde, overlade dem til Andre, maa jeg dog oplafte det Spørgsmaal: Hvorfor da indskrænke sig til Kommunen, hvorfor ikke ogsaa tænke sig, at f. Ex. et Actieselskab kunde kjøbe Grundene, hvorfor stille Kjøbenhavns Commune hen uden nogen Concurrent, som udelukkende eventuel Kjøber af disse Eiendomme? Dertil kan jeg ikke see, at der er den allerringeste Grund. Jeg vil imidlertid gjerne udbede mig en Udtalelse af den ærede Ordfører om, hvorvidt det ikke i Udvalget maatte have været taget under Overveelse, om der kunde være Grund til at udstrække Regjeringens Bemyndigelse til at sælge Eiendommene samlede, ogsaa til Andre end Kjøbenhavns Commune, f. Ex. til et Actieselskab. Skulde der ikke være væsentlige Betænkelse her ved, vilde jeg antage, at det vilde være rigtigt at tage under Overveelse, om man ikke ved 3de Behandling burde gjøre en Tilføielse i saa Henseende; men jeg tilstaaer iøvrigt, at jeg er mere tilbøjelig til at lade hele den sidste Paragraph gaae ud og blive ved Regjeringens oprindelige Forslag, der indeholdt en Bemyndigelse for Regjeringen til at ordne det Fornødne, og derefter sælge Grundene.

Ordføreren: Naar den ærede sidste